

[Indenrigsministeren]

sekvenser på et område, som kommunalbestyrelsen skal tage sig af.

Er det ikke realistisk at regne med areal-årvendelse til atomanlæg, så kan der kun være ét formål med drøftelsen, nemlig at få markeret de enkelte kommunalbestyrelses-medlemmers holdning for eller imod atomspørgsmålet, og det er dette, indenrigsministeriet må tage afstand fra og har gjort det i de skrivelser, det har sendt.

Hvorvidt Danmark eller dele heraf skal være atomvåbenfrit, er en diskussion, man må føre herinde og andre steder, ikke i kommunalbestyrelsen, men altså i det øjeblik sagen direkte vedrører kommunalbestyrelsen og bliver påtvunget den, er det et kommunalt anliggende, som kan drøftes.

Ebba Strange (SF):

Ja, min første bemærkning skal være lidt polemisk. Det er rigtigt, at ønsket om at drøfte spørgsmålet om kommuner som atomvåbenfri zoner er noget, der breder sig i landets kommuner i øjeblikket. Det er ikke en bevægelse, der kun findes i Danmark, vi er inspireret af lignende bevægelser i andre lande, og det kunne godt tyde på, at man i andre lande har en planlov, der er mere liberal end den, vi har i Danmark.

Derfor vil jeg spørge ministeren om 2 ting, og den ene er måske også lidt polemisk. Det ene spørgsmål er: er det sådan, at man fra kommunens side kan henvende sig i indenrigsministeriet og få det til at undersøge forsvarsministeriets planer, hvor det i givet fald havde tænkt sig at opføre militære anlæg, eller hvordan får man at vide i en kommunalbestyrelse, hvor langt planlægningen er? Det andet spørgsmål er også i forlængelse af fru Lissa Mathiasens: er det sådan, at man i regeringen har overvejet at give kommunalbestyrelserne større mulighed for at drøfte den slags spørgsmål?

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt bede ministeren på baggrund af det svar, vi lige har fået, forklare, hvad der ligger i ordene »på anden måde«.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg har prøvet, om jeg kunne finde, hvor jeg havde sagt »på anden måde«, men det

skal jeg komme tilbage til, eller også kan vi tale om det bagefter.

Med hensyn til det første spørgsmål, om man kan ringe til indenrigsministeriet og spørge, hvor langt planerne er, må jeg svare, at det kan man vel under alle omstændigheder gøre. Jeg modtager gerne den slags spørgsmål, og jeg skal formidle dem til rette vedkommende. Så umiddelbart må jeg, hvis jeg må sige det meget afbureaukratiseret, svare, at selvfølgelig kan man gøre det. Der er formentlig også en formel vej, men det kan jeg ikke svare på på nuværende tidspunkt.

Regeringen overvejer ikke at ændre reglerne. Jeg vil godt nævne, hvad jeg allerede har svaret Århus kommune:

»I det omfang sådanne spørgsmål vil få konsekvenser for forhold af mere lokal art, vil kommunalbestyrelsen i forbindelse med drøftelse af disse forhold også i et vist omfang kunne vurdere landets politiske forhold.«

Der ligger altså heri en åbning, hvad jeg kan forstå man gerne vil have, og jeg sagde også, at normalt vil man i en kommunalbestyrelse kunne snakke sig til rette om, hvad det er for noget, man skal drøfte.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil gerne have et svar fra ministeren, og jeg skal da gerne hjælpe ministeren lidt på vej. Det var i forbindelse med, at det blev sagt, at det må kræves, at der foreligger konkrete planer, eller at det på anden måde vil blive aktuelt. Det var dette »på anden måde«, jeg godt vil have defineret.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan forstå, at det overvejer regeringen ikke. Så må vi andre jo overveje, hvad vi så kan gøre.

Der står i kommuneplanlovens § 1, at den planlægning, man foretager, skal bidrage til en udvikling i kommunen, der er gunstig for befolkningens trivsel. Det forudsætter, at man i god tid kan træffe beslutning om, hvad man ønsker vedrørende fysiske ting og sager i en kommune. Det er selvfølgelig på baggrund af kommuneplanlovens § 1, disse spørgsmål er dukket op, for efter vores vurdering – jeg vil spørge ministeren, om hun ikke deler den – betyder det dog temmelig meget for befolkningens trivsel, om der kom-